

РЕШЕНИЕ

№ 24818

гр. София, 19.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Иванка Александрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4756** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от В. К. К. срещу решение № 907 от 13.03.2026г., постановено по анд № 17178/2025г. по описа на СРС, 111 с-в, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 25-4332-017092/14.07.2025 г., издадено от началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на жалбоподателя на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 104а ЗДвП и на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП. В касационната жалба се развиват оплаквания за незаконосъобразност на обжалваното решение, като постановено при съществено нарушение на процесуалните правила. Според касатора неправилно районният съд е приел, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява приетата с НП фактическа обстановка, като при издаването му е налице нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Поддържа се в тази връзка становище, че въззивният съд неправилно е ценил доказателствата по делото, поради което е достигнал до погрешни правни изводи. Посочва се, че атакуваното решение е необосновано в частта за разноските, а присъденото юрисконсултско възнаграждение - прекомерно. По подробно изложените в жалбата съображения се прави искане за отмяна на решението на Софийския районен съд.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът в съдебното заседание не се явява и не се представлява. С постъпили по делото писмени бележки от процесуален представител на ответника се взема становище за неоснователност на жалбата и се прави искане за оставяне в сила на първоинстанционното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна, а оспореното решение – за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, XVII касационен състав, след като взе предвид и обсъди поотделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на изискването на чл. 211, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въз основа на събраните по делото доказателства, включително писмените такива, приобщени по реда на чл. 283 НПК, и показанията на разпитаните във въззивното производство свидетели, Софийският районен съд е приел за установено от фактическа страна, че на 01.07.2025г., в 21:00ч., в [населено място], жалбоподателят В. К. управлявал собствения си лек автомобил марка „Х.“, модел ЦРВ с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от [улица]по бул. „К. В.“ към [улица]. Водачът бил спрял за проверка на [улица]пред номер 61 от полицейските служители полицейски инспектор Й. И. и А. П.. Двамата възприели, че лицето управлява лекия автомобил без поставен обезопасителен колан и използва мобилен телефон без устройство, освобождаващо ръцете му. За съдействие бил извикан св. Б. Д., командир на отделение при СДВР РУ. Същият съставил АУАН по докладна записка, изготвена от полицейски инспектор и свидетел Й. И., без самият актосъставител да е бил очевидец на проверката. Актът бил връчен лично на лицето и подписан от него без възражения.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и процесното наказателно постановление, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания глоба в размер на по 50 лева за извършени нарушения по чл. 104а ЗДвП и чл. 137а, ал. 1 ЗДвП.

При така установената по делото фактическа обстановка районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в законоустановените в чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН давностни срокове, както и че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до опорочаването му и да са ограничили правото на защита на нарушителя, с което да се явяват формални основания за отмяната на санкционния акт. Приел е за доказано, че касаторът е осъществил състава на вменените му нарушения по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП и чл. 104а ЗДвП, като е управлявал автомобила без поставен обезопасителен колан и по време на управление на МПС използва мобилен телефон, без да ползва устройство, позволяващо това без участие на ръцете.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 АПК. По смисъла на чл. 220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

В случая касационният състав приема, че въззивното решение е валидно, допустимо и правилно.

При постановяването на оспореното решение районният съд не е допуснал нарушение на закона. Изследвал е всички релевантни към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и формираните

правни изводи, като при правилно изяснена фактическа обстановка решаващият съдебен състав е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянията, за които е санкциониран касаторът. СРС е обсъдил поотделно и в тяхната съвкупност събраните доказателства и съответно при съвкупната преценка и интерпретация на събраните по делото писмени и гласни доказателства обосновано е приел, че касаторът е извършил вменените му нарушения, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. С оглед горното, настоящият касационен състав намира, че СРС е достигнал до законосъобразен извод за съставомерност на деянията.

Във връзка с наведените в касационната жалба възражения следва да се добави следното:

Разпоредбата на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП вменява в задължение на водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, да използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Санкцията за неизпълнение на това задължение – глоба в размер на 50 лв., е предвидена в чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 ЗДвП (в приложимата редакция). Разпоредбата на чл. 137а, ал. 2 ЗДвП регламентира кръга на лицата, които са освободени от задължението за използване на обезопасителни колани, като в случая не се установява по делото, а следва да се посочи, че не се и твърди, че по отношение на касатора са били налице изключенията, визирани в цитираната норма.

С нормата на чл. 104а ЗДвП е въведена забрана водачите на моторни превозни средства (МПС) да използват мобилни устройства за комуникация или други мобилни устройства по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, което позволява използването без участие на ръцете му или чрез системите за комуникация и управление, с които е оборудвано превозното средство. За нарушаване на тази забрана законът – чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП (в приложимата редакция) предвижда административно наказание глоба в размер на 50 лева.

При правилно установена в случая фактическа обстановка, изводите на СРС за доказаност на нарушенията са съобразени със събраните по делото писмени и гласни доказателства. Фактическите констатации, описани в акта за установяване на административно нарушение, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства, а касаторът не е ангажирал други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната. СРС е анализирал събраните по делото доказателства - както гласни, така и писмени, и на тази база обосновано е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушенията, визирани в горесцитираните норми на чл. 104а ЗДвП и чл. 137а, ал. 1 ЗДвП. Съгласно изричната разпоредба на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Следва да се акцентира в този смисъл, че в разглеждания случай АУАН е подписан от жалбоподателя без възражения. Ето защо и при положение, че другите събрани по делото доказателства не само не внасят съмнение относно описаната в акта фактическа обстановка, а напротив - я потвърждават, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен начин. Отделно, актосъставителят и свидетелят – посочен в АУАН, са удостоверили с подписите си съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението, като и показанията, дадени от актосъставителя пред СРС, безпротиворечиво и категорично подкрепят административнонаказателното обвинение. Не са налице несъответствия в установените факти по случая в степен, която да предизвика отмяна на издадения административнонаказателен акт.

Неоснователни се явяват възраженията на касатора в тази връзка, че въззивният съд неправилно е кредитирал показанията на свидетелите, като е приел за установени времето, мястото и обстоятелствата по извършването на вменените на касатора административни нарушения по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП и чл. 104а ЗДвП, доколкото св. И. е потвърдил, че съставянето на АУАН е с оглед

лично възприети обстоятелства, обосноваващи нарушение на правилата по ЗДвП, а събраните гласни доказателства се подкрепят от представените по делото писмени такива. В този смисъл не е нарушено правото на защита на жалбоподателя, от една страна, а от друга - чрез показанията на св. И. и актосъставителя, подкрепени от останалия събран по делото доказателствен материал, е изяснена фактическата обстановка по делото. Действително св. П. е заявил, че няма конкретни спомени за случая, но в тази връзка съставът на АССГ отчита характера на служебната дейност, която извършва този свидетел, както и практическата и житейска невъзможност да си спомня в детайли всеки конкретен случай във връзка с изпълнението на служебните си задължения. Предвид изложеното възраженията на касатора, че извършените административни нарушения по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП и чл. 104а ЗДвП са недоказани, а ценените от СРС гласни доказателства са противоречиви, се явяват неоснователни.

Доколкото направените от Софийския районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът приема, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила на основание чл. 221, ал. 2 АПК.

Своевременно направено и основателно е искането на процесуалния представител на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 63д, ал. 1 вр. ал. 3 и ал. 5 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в определен от съда размер от 66,47 евро.

По искането за изменение по чл. 176а, ал. 4 АПК на въззивното решение в частта му за разноските.

Съгласно чл. 176а, ал. 4 АПК при подадена касационна жалба срещу решението, касационният съд се произнася и по искането за изменение или допълване в частта за разноските, ако такова е направено.

В случая в полза на ответника, с оглед направеното от процесуалния му представител своевременно искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, е присъдена сумата от 86,92 евро, като размерът е определен от въззивния съд в съответствие с разпоредбата на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, която предвижда, че възнаграждението за защита в производства по Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража е от 130 до 190 лв. юрисконсултско възнаграждение. Горното обосновава неоснователност и на искането за изменение по чл. 176а, ал. 4 АПК на въззивното решение в частта му за разноските.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 907 от 13.03.2026г., постановено по анд № 17178/2025г. по описа на СРС, 111 с-в.

ОТХВЪРЛЯ искането на В. К. К. за изменение на решение № 907 от 13.03.2026г., постановено по анд № 17178/2025г. по описа на СРС, 111 с-в, в частта за разноските.

ОСЪЖДА В. К. К. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 66,47 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.